

สรุปผลการประชุมรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการของเอเปค ครั้งที่ ๖

วันที่ ๕-๖ ตุลาคม ๒๕๕๙

ณ กรุงลิมา สาธารณรัฐเปรู

พลเอก ดาว์พงษ์ รัตนสุวรรณ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการเป็นหัวหน้าคณะผู้แทนไทย เดินทางไปเข้าร่วมการประชุมรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการของเอเปค ครั้งที่ ๖ การประชุมฯ จัดขึ้นภายใต้หัวข้อ **Education Growth : Competencies, Employability and Innovation** ระหว่างวันที่ ๕-๖ ตุลาคม ๒๕๕๙ ณ กรุงลิมา สาธารณรัฐเปรู การประชุมดังกล่าว จัดขึ้นเพื่อกำหนดแนวทางการศึกษา และรับรอง ยุทธศาสตร์ด้านการศึกษาของเอเปค รวมทั้งแถลงการณ์ร่วมรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการของเอเปค ในการประชุม ครั้งนี้ มีรัฐมนตรีว่าการศึกษา และผู้บริหารด้านการศึกษาของเขตเศรษฐกิจเอเปค เข้าร่วม จำนวน ๑๙ เขตเศรษฐกิจ ประกอบด้วย ออสเตรเลีย บรูไน ดารุสซาลาม แคนาดา ชิลี สาธารณรัฐประชาชนจีน จีนฮ่องกง อินโดนีเซีย ญี่ปุ่น สาธารณรัฐเกาหลี เม็กซิโก นิวซีแลนด์ เปรู ฟิลิปปินส์ สหพันธรัฐรัสเซีย สิงคโปร์ ไทย ไต้หวัน ไทย สหรัฐอเมริกา และเวียดนาม

ช่วงที่ ๑ พิธีเปิดการประชุม

พิธีเปิดการประชุมฯ เริ่มขึ้นเมื่อเวลา ๐๙.๓๐ น. ของวันที่ ๕ ตุลาคม ๒๕๕๙ ณ ศูนย์การประชุม เมืองลิมา สาธารณรัฐเปรู โดยมีนาย Jaime Saavedra รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ สาธารณรัฐเปรู กล่าวเปิดการประชุม และมีผู้แทนเขตเศรษฐกิจ ผู้แทนองค์กร และหน่วยงานด้านการศึกษา กล่าวแสดงความยินดี ดังต่อไปนี้

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการเปรู

Mr. Jaime Saavedra รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ สาธารณรัฐเปรู กล่าวถึงความสำคัญของการศึกษาเพื่อเตรียมคนให้มีทักษะสำหรับการประกอบอาชีพในโลกปัจจุบัน โดยนับเป็นวาระเร่งด่วนที่จะต้องจัดการศึกษาอย่างมีคุณภาพสำหรับทุกคน โดยการศึกษาจะต้องให้ทั้งความรู้ และพัฒนาสมรรถนะของผู้เรียนให้มีความรู้ ความสามารถ สามารถประกอบอาชีพได้ตามความต้องการของตลาดแรงงาน และอุตสาหกรรม นอกจากนี้ ต้องมีการพัฒนาระบบการศึกษา การจัดการกระบวนการเรียนการสอนที่มีคุณภาพ มีการพัฒนาครูที่ดี เพื่อให้มั่นใจว่าผู้เรียนทุกคนจะได้รับการศึกษาที่ดีมีคุณภาพ และเป็นการศึกษาตลอดชีวิต นอกจากนี้ ยังต้องให้ความสำคัญต่อการสร้างนวัตกรรมทางการศึกษา ส่งเสริมให้มีการลงทุนด้านเทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อพัฒนาการเรียนการสอน นอกจากนี้ ในการกำหนดนโยบายสาธารณะ แต่ละเขตเศรษฐกิจต้องตระหนักถึงความเชื่อมโยงการศึกษาที่สอดคล้องกับการว่าจ้างงาน และตอบสนองต่อโลกแห่งการเปลี่ยนแปลง ผู้เรียนจะต้องได้รับการพัฒนาทักษะทั้งทักษะด้านสังคม (soft skills) และด้านเทคนิค (technical skills) และการศึกษาจะต้องคำนึงถึงประเด็นอื่น ๆ ทางสังคมที่สำคัญด้วย เช่น ความเสมอภาคทางเพศสภาพ การจัดการศึกษาสำหรับผู้พิการ ผู้ด้อยโอกาส รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการของเปรูยังได้กล่าวถึงความแตกต่างกันในแต่ละเขตเศรษฐกิจเอเปค แต่เชื่อมั่นว่า พลเมืองทุกคนจะมีโอกาสที่เท่าเทียมกัน ในการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน สามารถเรียนรู้และแลกเปลี่ยนประสบการณ์ซึ่งกันและกัน เพื่อร่วมมือกันในการพัฒนาเขตเศรษฐกิจของเอเปคให้รุ่งเรืองต่อไป

คำกล่าวของรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงศึกษาธิการและความร่วมมือด้านวิทยาศาสตร์ของรัสเซีย

นาง Ludmila Ogorodova รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงศึกษาธิการและความร่วมมือด้านวิทยาศาสตร์ของรัสเซีย ได้กล่าวถึงความสำคัญของการประชุมระดับรัฐมนตรีด้านการศึกษาของเอเปคที่ได้จัดขึ้นทุก ๔ ปี โดยการประชุมครั้งที่ ๕ ซึ่งจัดขึ้นที่สาธารณรัฐเกาหลี ได้มีการหารือในประเด็นต่าง ๆ เพื่อเปิดโอกาสให้ทุกคนได้รับการศึกษาที่มีคุณภาพ การศึกษามีความสำคัญที่จะต้องมีการพัฒนาความร่วมมือระหว่างกัน การศึกษาเป็นสิ่งจำเป็นที่จะต้องพัฒนาสมรรถนะผู้เรียนให้สอดคล้องกับความต้องการของสังคมและรองรับการเปลี่ยนแปลงของโลก นอกจากนี้ การศึกษาจำเป็นต้องให้ความสำคัญต่อการพัฒนาด้านเทคโนโลยี เพื่อรองรับการพัฒนาความรู้ด้านวิชาการ และกระบวนการเรียนการสอน รวมทั้งการฝึกอบรมครูผู้สอนเพื่อเพิ่มความรู้ความสามารถเพิ่มขึ้น การประชุมรัฐมนตรีด้านการศึกษาของเอเปค นับว่าเป็นการประชุมที่สำคัญในการเปิดโอกาสให้มีการแลกเปลี่ยนความร่วมมือระหว่างกัน เพื่อให้การศึกษาเป็นเครื่องมือสำคัญในการพัฒนาเอเปคต่อไป

คำกล่าวของรองนายกรัฐมนตรีและรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการของเกาหลี

นาย Joon Sik Lee รองนายกรัฐมนตรีและรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการของเกาหลี ได้กล่าวถึงผลสำเร็จจากการประชุมรัฐมนตรีด้านการศึกษาของเอเปค ครั้งที่ ๕ ซึ่งสาธารณรัฐเกาหลีเป็นเจ้าภาพจัดการประชุม และได้กำหนดหัวข้อที่สำคัญได้แก่ ความสำคัญของการศึกษาในโลกาภิวัตน์ ความร่วมมือ และนวัตกรรม ซึ่งการประชุมฯ ช่างต้น ได้นำมาซึ่งการพัฒนาความร่วมมือที่ยั่งยืนของเอเปค โดยที่ประชุมฯ ได้ให้การรับรองข้อริเริ่มเกียงจู (Gyeongju Initiative) เพื่อให้เกิดความร่วมมือด้านการศึกษาในเอเปค ซึ่งได้ย้ำความสำคัญของการศึกษาในภูมิภาคเอเชียและแปซิฟิก ที่ทุกเขตเศรษฐกิจจะเข้าร่วมกันจัดการศึกษาเพื่อรองรับการเปลี่ยนแปลงของโลกในศตวรรษที่ ๒๑ โดยสาธารณรัฐเกาหลียังคงมุ่งมั่นที่จะสนับสนุนความร่วมมือด้านการศึกษาตามที่ได้ระบุไว้ในข้อริเริ่มเกียงจู พร้อมทั้งหวังว่าการประชุมรัฐมนตรีด้านการศึกษาของเอเปค ครั้งที่ ๖ จะนำมาซึ่งการขยายความร่วมมือระหว่างกันในเอเปค

คำกล่าวรายงานของประธานเจ้าหน้าที่อาวุโสของเอเปค

Mr. Chris TINNING ประธานเจ้าหน้าที่อาวุโสของเอเปค ได้กล่าวถึงเป้าหมายร่วมกันของผู้นำเขตเศรษฐกิจเอเปค เมื่อปี ๒๐๑๔ ที่ได้ประกาศปฏิญญาโบกอร์ เพื่อให้เอเปคมีความร่วมมือในการเปิดการค้าเสรีภายในปี ๒๐๒๐ โดยกล่าวว่า การดำเนินการปฏิญญาโบกอร์ทั้งหมดได้ลุล่วงไปแล้ว แต่ยังมีภารกิจงานในบางส่วนที่จะต้องนำเสนอความก้าวหน้าต่อรัฐมนตรีเพื่อการหารือในเดือนตุลาคม ๒๕๕๙ และจะได้นำเสนอในการประชุมผู้นำเอเปค ในเดือนพฤศจิกายน ๒๕๕๙ ต่อไป นอกจากนี้ ยังได้มีการจัดทำแผนการดำเนินงานเอเปค และกรอบความร่วมมือด้านการบริการของเอเปค ซึ่งเป็นการดำเนินงานข้ามสาขา โดยคำนึงถึง ๓ เสาหลักของเอเปค เอเปคให้ความสำคัญในเรื่องของการค้าเสรี และจะต้องดำเนินการร่วมกันในการบรรลุเป้าหมายดังกล่าว นอกจากนี้ เอเปคยังส่งเสริมความร่วมมือในการพัฒนาสีเขียว (Green development) และการเติบโตสีเขียว (Green growth) รวมถึงการลดพิกัดภาษี (tariff) ในอัตราร้อยละ ๕ หรือต่ำกว่าภายในปี ๒๕๕๘ นอกจากนี้ ยังมีการจัดทำกรอบปฏิบัติการในการเสริมสร้างสมรรถนะ รวมถึง ความร่วมมือกับภาคธุรกิจในการสร้างความรุ่งเรืองของเอเปค การประชุมเอเปค ปี ๒๐๑๖ สาธารณรัฐเปรู ได้เลือกหัวข้อ “Quality Growth and Human Development” ซึ่งมีความสำคัญต่อการสร้างความเติบโตของเอเปค โดยการพัฒนามนุษย์เป็นสิ่งที่มีความสำคัญ และการศึกษานับเป็นเครื่องมือสำคัญในการส่งเสริมการประกอบการ คณะทำงานด้านทรัพยากรมนุษย์ของเอเปคมีความสำคัญในการที่จะทำให้เกิด

ความร่วมมือข้ามสาขาต่าง ๆ ของเอเปค รวมทั้งความร่วมมือกับผู้ประกอบการ และกับสภาที่ปรึกษา ด้านธุรกิจของเอเปค หรือ ABAC โดยการจัดการศึกษาจะมีความเชื่อมโยงในเรื่องการว่าจ้างงาน เพื่อช่วย จัดความยากจน และการสร้างความเติบโตที่ยั่งยืน การประชุมรัฐมนตรีด้านการศึกษาของเอเปคจึงเป็นกลไก ในการช่วยสร้างความเติบโตให้เกิดขึ้นกับภูมิภาคเอเชียและแปซิฟิก โดยเฉพาะในช่วงที่เอเปคจะมีพลเมือง สูงอายุเพิ่มมากขึ้น

ช่วงที่ ๒ การนำเสนอร่างยุทธศาสตร์ด้านการศึกษาของเอเปค

Dr. Wang Yang ผู้ประสานงานเครือข่ายด้านการศึกษาของเอเปคได้กล่าวถึงกระบวนการจัดทำ ยุทธศาสตร์ของเอเปค ที่ได้เริ่มขึ้นในระหว่างการประชุมเตรียมการจัดทำร่างยุทธศาสตร์ของเอเปค เมื่อเดือน มกราคม ๒๕๕๙ ณ สาธารณรัฐประชาชนจีน และต่อมา ได้มีการจัดการประชุมคณะทำงานจัดทำ ร่างยุทธศาสตร์ของเอเปคขึ้นโดยเครือข่ายรัฐออสเตรเลีย ซึ่งมีผู้แทนจากทุกเขตเศรษฐกิจเข้าร่วมการจัดทำ ร่างยุทธศาสตร์ข้างต้น

ร่างยุทธศาสตร์ได้กำหนดวิสัยทัศน์ว่าภายในปี ๒๐๓๐ เอเปคจะเป็นประชาคมที่เข้มแข็งและรวมกลุ่ม อย่างเหนียวแน่น โดยมีการจัดการศึกษาที่มีคุณภาพ และเป็นการศึกษาที่มีความครอบคลุมที่จะสามารถ ช่วยสนับสนุนความเติบโตทางเศรษฐกิจอย่างยั่งยืน ประชาชนเอเปคมีความเป็นอยู่ทางสังคมที่ดีและประชาชน ทั้งหมดได้รับการจ้างงาน และได้กำหนดให้เอเปคร่วมมือกันในการบรรลุเป้าหมายสำคัญ ๓ ประการ ประกอบด้วย

๑) การยกระดับและสร้างสมรรถนะตามที่ประสงค์ (Lift and align competencies) ประกอบด้วย การตระหนักว่าการศึกษเป็นกระบวนการที่ต้องดำเนินการตลอดชีวิต การดำเนินการทางการศึกษาจะต้อง สร้างแนวทางการศึกษาที่มีคุณภาพและครอบคลุมทุกคน ตั้งแต่การศึกษาปฐมวัย การศึกษาระดับอุดมศึกษา และการศึกษาภายหลังระดับอุดมศึกษา เพื่อสร้างสมรรถนะที่จำเป็นต่อการมีส่วนร่วมในเขตเศรษฐกิจและ ตลาดแรงงาน ประกอบด้วย การดำเนินงานที่สำคัญ ๓ ประการ คือ ๑) การเสริมสร้างระบบการประกัน คุณภาพ กรอบคุณวุฒิและการยอมรับด้านทักษะ ๒) การส่งเสริมการศึกษาข้ามพรมแดน การเคลื่อนย้าย ทางวิชาการและเส้นทางการศึกษาทั้งในระดับและข้ามระดับ ๓) การพัฒนาระบบการศึกษา (Modernization)

๒) การส่งเสริมด้านนวัตกรรม (Accelerate Innovation) นวัตกรรมการศึกษาจะส่งเสริมโอกาส สำหรับการจัดการศึกษาให้สามารถชนะอุปสรรคกีดกันในการได้รับการศึกษาและการเคลื่อนย้าย ทางการศึกษาสำหรับนักเรียน นักการศึกษา นักวิจัย ชุมชนและสังคม เพื่อให้ตอบสนองต่อการเปลี่ยนแปลง ทางเศรษฐกิจและสังคม ประกอบด้วย ๑) การส่งเสริมการใช้ศักยภาพทางการศึกษาและเทคโนโลยี ในกระบวนการเรียนการสอน ๒) การส่งเสริมวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และนวัตกรรมในการศึกษาและ แนวทางการเรียนการสอน และ ๓) การส่งเสริมความร่วมมือระหว่างรัฐบาล ภาคอุตสาหกรรม วิชาการ สำหรับการศึกษและการวิจัย และนวัตกรรม

๓) การส่งเสริมการจ้างงาน (Increase Employability) กระแสโลกาภิวัตน์และการเปลี่ยนแปลงทาง เทคโนโลยีทำให้มีการเปลี่ยนแปลงความต้องการด้านทักษะและแนวทางในการทำงาน การเกิดช่องว่างระหว่าง ความต้องการทักษะแรงงาน กับสภาพที่มีอยู่จริงได้ส่งผลต่อการจ้างงาน จึงมีความจำเป็นในการพัฒนาระบบ การศึกษาที่สามารถสนองความต้องการของตลาดแรงงานและให้มั่นใจว่านักเรียนและแรงงาน มีทักษะที่จำเป็นสำหรับการแข่งขันและสามารถสร้างผลผลิตในตลาดแรงงาน การดำเนินงานที่จะสามารถ เพิ่มการจ้างงาน ประกอบด้วย ๑) การส่งเสริมความร่วมมือระหว่างรัฐบาล สถาบันอุดมศึกษา และสถาบัน ด้านเทคนิคและอาชีวศึกษา ภาคเอกชน และผู้มีส่วนได้ส่วนเสียด้านการศึกษาและฝึกอบรม

๒) การพัฒนาสมรรถนะสำหรับศตวรรษที่ ๒๑ สำหรับการทำงานและการประกอบการ และ ๓) การเชื่อมโยง การศึกษาและการทำงาน

ช่วงที่ ๓ การนำเสนอรายงานจากวิทยากรรับเชิญ

๓.๑ การนำเสนอรายงาน เรื่อง Education and skills in Latin America: a view from the OECD โดย Dr. Juan Vázquez Zamora, Latin America and Caribbean Unit, OECD Development Centre ผู้แทนศูนย์การพัฒนารายงานของ OECD ในกลุ่มประเทศละตินอเมริกา

ผู้แทน OECD ได้นำเสนอความท้าทายด้านการศึกษาในละตินอเมริกาที่ยังคงมีความเหลื่อมล้ำ พร้อมทั้งนำเสนอคะแนนผล PISA ของประเทศในกลุ่มละตินอเมริกาซึ่งยังคงมีเกณฑ์คะแนนต่ำ เมื่อเทียบกับประเทศในเขตเศรษฐกิจเอเปค โดยผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาในเอเปคจะขึ้นอยู่กับสภาพสังคมและเศรษฐกิจ นอกจากนี้ ได้นำเสนอความเชื่อมโยงระหว่างทักษะในการทำงานและการเพิ่มผลผลิต การมีทักษะจะมีผลสัมฤทธิ์ในเชิงบวกต่อตลาดแรงงาน นอกจากนี้ ตลาดแรงงานในละตินอเมริกา ยังมีกลุ่มวัยแรงงานที่ไม่ได้รับการศึกษาจำนวนร้อยละ ๔๐ การเชื่อมโยงระหว่างโรงเรียนสู่การทำงานยังมีผลสัมฤทธิ์ต่ำ เยาวชนเกือบ ๓๐ ล้านในกลุ่มละตินอเมริกาเป็นกลุ่มวัยแรงงานที่ไม่ได้รับการศึกษา ความสัมพันธ์และระหว่างอุปสงค์และอุปทานของการผลิตแรงงานและใช้แรงงานยังไม่สัมพันธ์กัน รวมถึงรายรับจากภาษีในละตินอเมริกาที่ยังอยู่ในอัตราต่ำเช่นกัน ได้กล่าวถึงการพัฒนาทักษะจะสามารถเพิ่มผลผลิตและทำให้เกิดการว่างงานและผลสัมฤทธิ์ที่ดีขึ้นของตลาดแรงงาน นอกจากนี้ การลงทุนทางการศึกษาจะช่วยทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาที่เพิ่มมากขึ้น จึงจำเป็นต้องมีการพัฒนาทักษะ และการจัดทำข้อมูลที่เป็นความต้องการของบริษัทต่างๆ รวมถึงตลาดแรงงาน

๓.๒ การนำเสนอรายงาน เรื่อง Strengthening Education Systems in Latin America and the Caribbean โดย Dr. Pablo Zoido จากหน่วยงาน BID Education

Dr. Soido ได้กล่าวถึงการเข้าถึงการศึกษาในละตินอเมริกาและแคริบเบียนที่มีอัตราเพิ่มมากขึ้น นับแต่ทศวรรษ ๒๐๐๐ เป็นต้นมา รวมถึงการลงทุนทางการศึกษาที่สูงขึ้นด้วย แต่ผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้และการใช้จ่ายเงินเพื่อการศึกษา ยังคงมีอัตราต่ำ นอกจากนี้ หลายประเทศยังคงประสบปัญหาในเรื่องของความเหลื่อมล้ำ และมีช่องว่างด้านผลสัมฤทธิ์เมื่อเปรียบเทียบกับประเทศในภูมิภาคอื่น นอกจากนี้ มีหลายประเทศที่จำนวนร้อยละของนักเรียนยังไม่ถึงค่าพื้นฐานของคะแนนคณิตศาสตร์ PISA ในปี ๒๐๑๒ เช่น เม็กซิโก อุรุกวัย ชิลี ดังนั้น การจัดการศึกษาจะต้องมีการกำหนดมาตรฐานความต้องการที่ชัดเจนเกี่ยวกับเป้าหมายของการเรียนรู้ มีการพัฒนาหลักสูตร การประเมินผล การจัดหาอุปกรณ์ทางการศึกษาอย่างพอเพียง และการพัฒนาอาชีพตามที่คาดหวังไว้

นอกจากนี้ ในการเป็นหุ้นส่วนความร่วมมือภาครัฐและเอกชน ได้มีการกำหนดยุทธศาสตร์และนโยบายที่มีประสิทธิภาพเพื่อการพัฒนาคุณภาพการศึกษาในละตินอเมริกา โดยได้กำหนดวาระการศึกษาเพื่อสร้างนวัตกรรมการศึกษา มีการส่งเสริมความเชื่อมโยงประชาชนกับองค์กรต่างๆ เพื่อให้เกิดการหลอมรวมความร่วมมือระหว่างกัน รวมถึงให้มีการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร พร้อมทั้งการจัดตั้งพันธมิตรเชิงยุทธศาสตร์ และการสร้างเครือข่ายความร่วมมือเพื่อการสร้างนวัตกรรมทางการศึกษา

ในการสร้างความพร้อมพร้อมของโรงเรียน ได้มีการส่งเสริมการจัดการศึกษาอย่างมีคุณภาพสำหรับนักเรียนทุกคน มีการจัดตั้งกลไกเพื่อการประเมินคุณภาพและความเสมอภาค ในการจัดการเรียน การสอน ได้มีการพัฒนาครู รวมทั้งให้การส่งเสริม และรักษาครูที่มีทักษะไว้ มีการส่งเสริมความเป็นผู้นำโรงเรียน มีการพัฒนาข้อมูลและการวิจัยเพื่อให้มีการสอนอย่างมีประสิทธิภาพ นอกจากนี้ ให้มีการจัดสรรทรัพยากร

ทางการศึกษาที่พอเพียง มีการจัดระบบการเงินที่ดี มีโครงสร้างที่พอเพียง นำเทคโนโลยีมาใช้อย่างเหมาะสม รวมถึงการจัดทำตำราเรียนและอุปกรณ์การเรียน การสอนตามความต้องการที่กำหนดไว้ การจัดการศึกษาจะต้องคำนึงถึงการเชื่อมโยงกับการประกอบอาชีพ มีทักษะทางด้านสังคม (soft skills) การส่งเสริมสมรรถนะเพื่อการเรียนรู้ตลอดชีวิต

ช่วงที่ ๔ การอภิปรายในวาระที่ ๑ เรื่อง “Competencies: Individual Pathways for Education, Basic, Higher, Technical and Vocational Education and Training (TVET), and Lifelong Learning”

เรื่องที่หนึ่ง หัวข้อเรื่อง “Enhancement of Quality Assurance Systems, Qualification Frameworks and skills recognition” โดย บูรไน ดารุสซาลาม

ผู้แทนบูรไน ดารุสซาลาม ได้ให้ความสำคัญในเรื่องของการพัฒนาแรงงานที่มีทักษะในการทำงาน เพื่อให้สอดคล้องกับยุคโลกาภิวัตน์ บูรไน ดารุสซาลามให้ความสำคัญกับการศึกษาในระดับอุดมศึกษา พร้อมทั้งได้มีการจัดทำกรอบคุณวุฒิของประเทศ เพื่อการส่งเสริมการพัฒนาผู้เรียนในระดับอาชีวศึกษาและอุดมศึกษา มีสภาที่ทำหน้าที่รับรองคุณวุฒิ บูรไนฯ ยังให้ความสำคัญต่อการจัดการศึกษาตลอดชีวิต มีการกำหนดสมรรถนะในการก้าวสู่การทำงาน และกรอบคุณวุฒิให้สอดคล้องกับกรอบคุณวุฒิของอาเซียน และรองรับวิสัยทัศน์ปี ๒๐๔๐ ของประเทศ

ในหัวข้อดังกล่าว ออสเตรเลียได้ให้การสนับสนุนเรื่องของการเชื่อมโยงสมรรถนะระหว่างการศึกษาและการทำงาน พร้อมทั้งเสนอให้มีการส่งเสริมการสร้างงานวิจัยต่าง ๆ โดยออสเตรเลียได้มีการจัดทำกรอบคุณวุฒิแห่งชาติ ที่สอดคล้องกับกรอบคุณวุฒิที่กำหนดโดยยูเนสโก ซึ่งได้กำหนดทักษะสายอาชีพที่ต้องใช้ พร้อมทั้งให้การสนับสนุนเรื่องของความโปร่งใสในการประกันคุณภาพ การให้ความสำคัญในเรื่องการเคลื่อนย้ายการศึกษา การนำทรัพยากรมาใช้ในการประกันคุณภาพ เพื่อเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษา โดยออสเตรเลียจะมีการจัดประชุมปฏิบัติการในเรื่องดังกล่าวด้วย และเสนอให้มีความร่วมมือกับองค์การยูเนสโก และหน่วยงานอื่น ๆ เพื่อไม่ให้เกิดการทำงานที่ซ้ำซ้อนกัน

เรื่องที่สอง “Promotion of cross-border education, academic mobility and individual pathways within and across education levels”

ผู้แทนญี่ปุ่นได้กล่าวถึงการประชุมรัฐมนตรีด้านการศึกษาของกลุ่ม G7 (เนื่องจากสหพันธรัฐรัสเซียขาดโตนระงับการเป็นสมาชิกชั่วคราว) ประกอบด้วยผู้นำจาก ประเทศญี่ปุ่น สหรัฐอเมริกา อังกฤษ ฝรั่งเศส เยอรมนี อิตาลีและแคนาดา ที่จัดขึ้นระหว่างวันที่ ๑๔-๑๕ พฤษภาคม ๒๕๕๙ ที่เมือง Kurashiki และได้มีการจัดทำปฏิญญา Kurashiki Declaration ที่กล่าวถึงบทบาทใหม่ของการศึกษา ซึ่งให้ความสำคัญกับการอยู่ร่วมกันทางสังคม และอย่างมีคุณภาพ สมรรถนะที่จำเป็นสำหรับยุคใหม่ และความร่วมมือระหว่างประเทศ เพื่อการพัฒนาบทบาทใหม่ทางการศึกษา นอกจากนี้ การประชุมฯ ยังได้นำเสนอแนวทางในการพัฒนาและส่งเสริมกระบวนการเรียน การสอน โดยคำนึงถึงความหลากหลายทางการศึกษา การเสริมสร้างพลังเด็กและสตรี การเชื่อมโยงระหว่างการศึกษา การว่าจ้างงานและสังคม การศึกษาและความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี การเสริมสร้างและสนับสนุนวิชาชีพครู รวมถึงนโยบายการศึกษาระดับพื้นฐานของหลักฐานข้อมูล

นอกจากนี้ ปฏิญญา Kurashiki ยังได้ให้ความสำคัญต่อการส่งเสริมความร่วมมือด้านการศึกษากับต่างประเทศ โดยเน้นความสำคัญของการพัฒนาสมรรถนะ ไม่เพียงแต่ทักษะด้านภาษาเท่านั้น

แต่ยังหมายรวมถึงความอดทน อดกลั้นต่อทัศนคติและค่านิยมที่หลากหลายซึ่งช่วยส่งเสริมการพัฒนาสังคมแบบมีส่วนร่วมและเป็นสังคมพหุวัฒนธรรม การศึกษาจะช่วยสนับสนุนให้มีความร่วมมือในโครงการด้านการศึกษาระหว่างประเทศเพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ของเยาวชน ปัจจุบันมีจำนวนนักเรียนต่างชาติเข้ามาศึกษาในประเทศญี่ปุ่นเป็นจำนวนมาก นักศึกษาจำนวนกว่าร้อยละ ๙๐ มาจากประเทศในเอเชีย เช่น จีน เกาหลี และเวียดนาม

นอกจากนี้ กระทรวงศึกษาธิการ ญี่ปุ่น และ Japan Student Services Organization ได้ร่วมมือกับภาคเอกชนจัดทำโครงการยุวทูต หรือ Yong Ambassador Programme เพื่อสนับสนุนการศึกษาต่อต่างประเทศของนักเรียนญี่ปุ่นในปี ๒๕๕๗ โครงการมีวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมความเสมอภาค และเพิ่มสมรรถนะที่ต้องการในโลกปัจจุบัน โครงการฯ ได้รับการสนับสนุนจากภาคเอกชน มีการจัดการเรียนรู้ของแต่ละบุคคล รวมถึงแผนการดำเนินงานของนักเรียนแต่ละคน นักเรียนจะได้รับเงินสนับสนุนค่าใช้จ่ายที่ขึ้นอยู่กับแต่ละประเทศที่ไปศึกษาเป็นเวลาไม่เกิน ๒ ปี รวมถึงค่าเดินทาง ค่าหน่วยกิต และค่าใช้จ่ายในการฝึกอบรม การสนับสนุนจะได้รับจากภาครัฐกิจซึ่งมีบริษัทและสมาคมจำนวน ๑๙๓ แห่ง ในรูปของเงินกองทุน

ประเทศญี่ปุ่นยังได้ส่งเสริมเรื่องงานวิจัย มีมหาวิทยาลัยชั้นนำของโลกหลายแห่ง ส่งเสริมการแลกเปลี่ยนนักเรียน รวมถึงส่งเสริมความร่วมมือด้านการศึกษาในทุกภูมิภาคของโลก นอกจากนี้ยังให้ความสำคัญต่อการจัดการศึกษาข้ามพรมแดน โดยได้มีการจัดตั้งคณะทำงานว่าด้วยการเคลื่อนย้ายการศึกษาระดับอุดมศึกษาและการพัฒนาการประกันคุณภาพอุดมศึกษาในประเทศอาเซียนบวกสาม

นอกจากนี้ ได้มีการดำเนินโครงการ Super Global High Schools ที่มีวัตถุประสงค์เพื่อให้นักเรียนมีทักษะในประเด็นที่อยู่ในความสนใจของสังคม รวมถึงความสามารถในการสื่อสาร การรู้จักแก้ไขปัญหาเพื่อการสนองตอบต่อการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วของโลกาภิวัตน์ โดยเริ่มจากโรงเรียนมัธยมศึกษาในการพัฒนา “ผู้นำโลก” ซึ่งจะสามารถประสบผลสำเร็จในเวทีโลกได้ นอกจากนี้ ยังมีการวิจัยเพื่อการพัฒนาผู้นำโลก การเริ่มต้นคณะทำงานภาษาอังกฤษ การหารือเจรจา หรือการเขียนวิทยานิพนธ์ การนำเสนอผลงานการเรียนรู้โดยการค้นคว้า การเรียนรู้ข้ามสาขาและอื่น ๆ กระทรวงศึกษาธิการญี่ปุ่นยังได้มีการแลกเปลี่ยนนักศึกษามหาวิทยาลัยในรัสเซีย อเมริกาใต้ และได้ให้การสนับสนุนเป้าหมายที่ ๔ ด้านการศึกษาของยูเนสโก และส่งเสริมการศึกษาข้ามพรมแดน

ผู้แทนสาธารณรัฐเวียดนาม ได้นำเสนอว่า เวียดนามมีมหาวิทยาลัยนานาชาติที่มีคุณภาพ โดยในปี ๒๐๑๕ มีจำนวนมหาวิทยาลัย ๒๓๙ แห่ง มีวิทยาลัย ๒๑๗ แห่ง จำแนกเป็นมหาวิทยาลัยของรัฐ ๑๖๓ แห่ง และเอกชน ๖๐ แห่ง มีจำนวนอาจารย์ ๖๙,๕๙๑ คน เป็นอาจารย์ในระดับปริญญาเอก ๑๗,๔๖๕ คน มีนักศึกษาที่เดินทางไปศึกษาต่างประเทศ และได้รับประกาศนียบัตรและวุฒิปริญญาจากมหาวิทยาลัยต่างประเทศ

เวียดนามยังได้ให้การส่งเสริมเรื่องการศึกษข้ามพรมแดน จึงส่งผลให้เวียดนามต้องพัฒนาการอุดมศึกษารังสรรค์สิ่งใหม่เพื่อรองรับการบูรณาการด้านการศึกษาดังกล่าว นอกจากนี้ เวียดนามยังได้จัดเตรียมสภาพแวดล้อมทางการศึกษาสำหรับการศึกษข้ามพรมแดน เช่น การจัดทำกรอบคุณวุฒิแห่งชาติซึ่งมีความสอดคล้องกับประเทศต่างๆ ในอาเซียน ได้แก่ การยอมรับในคุณวุฒิและการเทียบโอนหน่วยกิต และการสร้างกรอบกฎหมายสำหรับโครงการฝึกอบรมร่วมของภูมิภาค

นอกจากนี้ เวียดนามได้มีการประกาศกฎหมายการอุดมศึกษาในปี ๒๐๑๒ บทที่ ๕ เรื่องความร่วมมือระหว่างประเทศ รวมถึงการประกาศพระราชกฤษฎีกาปี ๒๐๑๒ ว่าด้วยความร่วมมือต่างประเทศและการลงทุนทางการศึกษาเพื่อดึงดูดการลงทุนในการศึกษาระดับต่างๆ ด้วย ปัจจุบันมีนักศึกษาเวียดนามศึกษาต่างประเทศจำนวน ๑๓๐,๐๐๐ คน ในปี ๒๕๕๘ เป็นนักศึกษาที่กำลังเรียนในญี่ปุ่น

๓๘,๘๘๒ คน ออสเตรเลีย ๒๙,๕๗๕ คน สหรัฐอเมริกา ๒๘,๘๓๓ คน เวียดนามได้รับแหล่งงบประมาณจากภาคธุรกิจร้อยละ ๙๕ เพื่อสนับสนุนนักเรียน ๑๓๐,๐๐๐ คน มีนักเรียนได้รับทุนรัฐบาล ๕,๔๒๒ คน คิดเป็นจำนวนร้อยละ ๕ เป็นนักเรียนระดับปริญญาตรี ๒,๓๖๒ คน ระดับปริญญาโท ๕๘๑ คน ระดับปริญญาเอก ๒,๔๓๗ คน และระดับสูงกว่าปริญญาเอก ๔๒ คน

เวียดนามได้สนับสนุนการเคลื่อนย้ายนักเรียน และได้เข้าร่วมในโครงการเคลื่อนย้ายนักเรียนอาเซียนระหว่างประเทศ หรือ โครงการ AIMS โดยมี ๘ ประเทศเข้าร่วมโครงการ คือเวียดนาม อินโดนีเซีย มาเลเซีย บรูไนดารุสซาลาม ฟิลิปปินส์ ญี่ปุ่น เกาหลี และไทย โดยมีนักเรียนมากกว่า ๑๗,๐๐๐ คน เข้าร่วมโครงการฯ จำนวนนักเรียนที่มีการเคลื่อนย้ายการศึกษาในกลุ่มประเทศอาเซียน มีจำนวน ๒,๐๐๓ คน นอกอาเซียน ๕๓,๕๔๖ คน คิดเป็นจำนวนร้อยละ ๓.๗๔ มีนักเรียนที่เคลื่อนย้ายมาศึกษาในเวียดนาม เป็นนักเรียนจากกัมพูชา ๔๒๒ คน จาก สเปน.ลาว ๑,๘๓๒ คน

เวียดนามได้จัดทำโครงการเคลื่อนย้ายนักเรียนระดับชาติ เพื่อดึงดูดนักเรียนต่างชาติเข้ามาเรียนในเวียดนาม และนำเทคโนโลยีด้านการศึกษาสมัยใหม่เข้ามาในมหาวิทยาลัยเวียดนาม โครงการฯ จะเป็นการสร้างศักยภาพของอาจารย์จำนวน ๑,๐๐๒ คน พร้อมทั้งส่งเจ้าหน้าที่ไปศึกษาต่างประเทศ ๖๑๓ คน เป็นเวลา ๑-๓ เดือน มีการเปิดสอนภาษาอังกฤษและภาษาต่างประเทศ ใน ๓๕ โปรแกรม

อย่างไรก็ตาม เวียดนามเผชิญปัญหาในเรื่องของการประกันคุณภาพการศึกษา โดยเฉพาะโครงการการศึกษาทางไกล นอกจากนี้ ยังมีเงินงบประมาณจากรัฐที่จำกัดในการใช้สำหรับการแลกเปลี่ยนนักเรียน ประสบปัญหาในเรื่องคุณภาพของผู้จัดการศึกษา ความแตกต่างในระบบการเทียบหน่วยกิตในแต่ละประเทศ แนวทางการแก้ไขปัญหาคือ การจัดทำรอบคอบวุฒิแห่งชาติ ปี ๒๐๑๖ การจัดทำระบบการประกันคุณภาพ และการรับรองวุฒิสำหรับการอุดมศึกษา นอกจากนี้ การรับรองคุณภาพการศึกษาร่วมกันในเอเปคเป็นสิ่งสำคัญยิ่ง เพื่อทำให้เกิดความไว้วางใจและเชื่อมั่นระหว่างระบบการศึกษาที่มีความแตกต่างกันไป และควรมีความร่วมมือระหว่างกันในการทำวิจัย รวมถึงสิ่งพิมพ์ที่กล่าวถึงความร่วมมือด้านการศึกษาข้ามพรมแดน และส่งเสริมให้เกิดแลกเปลี่ยนการบริการด้านการศึกษาในเอเปค นอกจากนี้ ปัญหาสำคัญของการเคลื่อนย้ายนักเรียน ได้แก่การสนับสนุนด้านการเงิน และแหล่งทุน ดังนั้น เขตเศรษฐกิจของเอเปคส่วนใหญ่จึงได้ดำเนินโครงการให้ทุนการศึกษาและสนับสนุนการเคลื่อนย้ายนักเรียนในเอเปคมากขึ้น นอกจากนี้ ยังควรให้มีการสนับสนุนคณาจารย์ นักวิชาการ และบุคลากรทางการศึกษาในการฝึกอบรมเพื่อเพิ่มความเชี่ยวชาญทางอาชีพ อันจะนำไปสู่การพัฒนาคุณภาพการศึกษาในเขตเศรษฐกิจเอเปค

ผู้แทนแคนาดา ได้กล่าวถึงการศึกษาในศตวรรษที่ ๒๑ ที่ให้ความสำคัญต่อการจัดการศึกษาข้ามพรมแดน ส่งเสริมการเคลื่อนย้ายนักเรียน การประกันคุณภาพการศึกษา การให้วีซ่าสำหรับนักเรียนที่ศึกษาข้ามพรมแดน การจัดการศึกษาในแคนาดา รวมทั้งให้ความสำคัญต่อการพัฒนาพลเมืองสู่การเป็นพลโลกที่เน้นในเรื่องการมีส่วนร่วมในสังคม และการจัดทำหลักสูตรเพื่อสอนนักเรียนให้คิดเป็น อย่างไรก็ตาม แคนาดายังให้ความสำคัญต่อการจัดการศึกษาให้กลุ่มด้อยโอกาสได้รับการศึกษามากขึ้น โดยได้ทำงานร่วมกับยูนิเซฟเพื่อนำไปสู่การลดช่องว่างทางสังคม

เรื่องที่สาม เรื่อง Modernization of education

รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงศึกษาธิการของชิลี ได้กล่าวถึงการพัฒนาการศึกษาในชิลี และการแก้ไขปัญหาความท้าทายในการจัดการศึกษาที่มีคุณภาพ และครอบคลุมทุกคน ไม่มีความเหลื่อมล้ำทางเพศ เป็นการให้โอกาสทางการศึกษาตั้งแต่ประถมศึกษา สู่การก้าวเข้าสู่อาชีพที่ดี อย่างไรก็ตาม รัฐบาลชิลีมีข้อจำกัดด้านงบประมาณ การจัดการศึกษาของประเทศจึงต้องมีการทบทวน และพัฒนาการศึกษาให้

ก้าวทันโลก ระบบการศึกษาเป็นสิ่งสำคัญในการพัฒนาและสร้างการเติบโตของชาติ การจัดการศึกษาจะต้องตอบสนองต่อความต้องการของเขตเศรษฐกิจ การดำเนินงานจะต้องควบคู่ไปกับการต้องการแรงงาน โดยจะต้องมีการกำหนดทักษะที่มีความจำเป็น การจัดการศึกษาจะต้องวางภาพอนาคตที่จะต้องมีการอพยพผู้เรียนเข้ามามากขึ้น การพัฒนาทักษะและสมรรถนะของผู้เรียนนับเป็นเรื่องสำคัญ การจัดการศึกษาจะต้องดำเนินการตั้งแต่ในระดับประถมศึกษาถึงอุดมศึกษา จนถึงการศึกษาตลอดชีวิต การจัดการศึกษาควรดำเนินการควบคู่ไปกับการพัฒนาทักษะในการประกอบอาชีพ และสอดคล้องกับปฏิญญาอินซอนที่กล่าวถึงเป้าหมายประการที่ ๔ ว่าด้วยการพัฒนาอย่างยั่งยืนของสหประชาชาติ ระบบการศึกษาควรมีความทันสมัย มีความร่วมมือและการทำงานข้ามสาขา และทุกภาคส่วนให้การสนับสนุน ควรมีการปฏิรูปโครงสร้างภายในเพื่อปรับระบบการศึกษาให้มีประสิทธิภาพ การจัดการศึกษาต้องได้รับงบประมาณอย่างพอเพียงจากรัฐบาล นอกจากนี้ ครูจะต้องได้รับการพัฒนา รวมถึงวิชาชีพ และนำความรู้ที่ครูได้รับมาใช้ในการพัฒนาเทคนิคการเรียนการสอน และสร้างสังคมแห่งการเรียนรู้ นอกจากนี้ ควรมีการพัฒนาห้องเรียนให้เป็นสถานที่ที่มีความเป็นพลวัต อย่างไรก็ตาม โรงเรียนและสถานศึกษาในชิลียังมีลักษณะแบบดั้งเดิม ยังมีการจัดการศึกษาที่ไม่มีลักษณะยืดหยุ่น และมีการนำ ICT เข้ามาใช้ในการจัดการเรียน การสอน และควรมีการกำหนดนโยบายระยะยาวเพื่อพัฒนาการศึกษาให้มีประสิทธิภาพเพิ่มขึ้น

ช่วงที่ ๕ การอภิปรายในวาระที่สอง เรื่อง “Innovation: Promotion of Science, Technology and Innovation (STI) Capabilities in Education”

เรื่องที่หนึ่ง *Improvement of the use of educational and technological capabilities in teaching and learning processes*

ผู้แทนสาธารณรัฐอินโดนีเซีย ได้กล่าวถึงการพัฒนาการใช้ศักยภาพทางเทคโนโลยีมาช่วยในการพัฒนากระบวนการเรียนการสอน อินโดนีเซียเป็นประเทศที่มีเศรษฐกิจเติบโตเร็ว มีความแตกต่างทางสภาพภูมิภาค และมีความเหลื่อมล้ำของผู้คนที่อาศัยอยู่ตามสภาพของหมู่เกาะ อินโดนีเซียให้ความสำคัญต่อการพัฒนาการศึกษาเพื่อสร้างความเติบโตของประเทศ ได้มีการนำ ICT มาใช้ในการพัฒนาการเรียน การสอน และการแก้ไขปัญหาสังคมให้มีความเท่าเทียม ครอบครัวประชาชนทุกคนที่จะได้รับการศึกษาอย่างมีคุณภาพ อินโดนีเซียได้กำหนดนโยบายการศึกษา และวัฒนธรรม โดยส่งเสริมให้ประชาชนได้มีส่วนร่วมในการจัดการศึกษา การให้ข้อมูลข่าวสารสำคัญแก่สื่อ ผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย และสาธารณชน การจัดการศึกษาตามมาตรฐานที่กำหนดไว้สำหรับรัฐบาลท้องถิ่น มีการพัฒนาคุณภาพการเรียนรู้ โดยได้กำหนดยุทธศาสตร์ในการให้การฝึกอบรมครู การพัฒนาคุณภาพครูอย่างต่อเนื่องทางออนไลน์

นอกจากนี้ ในการจัดให้ทุกคนได้รับโอกาสทางการศึกษาที่มีคุณภาพ ได้มีการกำหนดเครือข่ายการศึกษาแห่งชาติ การจัดตั้ง House of Learning การจัดทำระบบการทดสอบบนเครื่องคอมพิวเตอร์สำหรับการทดสอบระดับชาติ การให้ผู้เรียนได้ศึกษาจาก E-book โดยไม่เสียค่าใช้จ่าย นอกจากนี้ ยังได้มีการพัฒนาและปรับปรุงประสิทธิภาพของระบบการบริหารงานแบบข้าราชการมีอำนาจ ไปสู่การเปิดโอกาสให้ประชาชนมีส่วนร่วม การสอบโดยทำข้อสอบผ่านคอมพิวเตอร์ หรือ CBT ได้เริ่มต้นในปี ๒๐๑๔ ในโรงเรียนที่สิงคโปร์และกัวลาลัมเปอร์ ผลปรากฏว่าการทดสอบดังกล่าวได้พัฒนาการเรียนรู้ของนักเรียนในด้าน ICT ในปี ๒๐๑๕ ได้มีการสอบโดย CBT มาทั่วประเทศ มีนักเรียนมากกว่า ๑๐๐,๐๐๐ คนเข้าร่วม และโรงเรียน ๕๕๐ โรงเรียนเข้าร่วมโครงการ ปี ๒๐๑๖ มีนักเรียนมากกว่า ๙๒๐,๐๐๐ คนเข้าร่วมโครงการ และมีโรงเรียนมากกว่า ๔,๓๐๐ แห่งเข้าร่วม อินโดนีเซีย ยังให้ความสำคัญกับการสร้างรูปแบบการปฏิบัติที่ดี เช่น ที่โรงเรียนประถมศึกษา Ananda กรุงจาการ์ตา ได้มีการส่งเสริมให้เด็กมีโอกาสพัฒนาศักยภาพในด้านความร่วมมือโดยการทำวิดีโอ

ในขณะที่โรงเรียน SMA Negeri ๒ ได้มีการเริ่มใช้เทคโนโลยีคอมพิวเตอร์ในการเรียนรู้ เช่น การทำข้อสอบผ่านเครื่องคอมพิวเตอร์ การปฏิบัติการในห้อง lab โรงเรียนมัธยมศึกษา SMP Negeri ๑ มีการจัดทำทดสอบออนไลน์ โรงเรียนอาชีวศึกษา SMK Negeri ๑ มีการจัดทำวิดีโอที่สามารถโต้ตอบกับนักเรียนได้ในการจัดการเรียนการสอน

นอกจากนี้ ปี ๒๐๑๖ โรงเรียนอาชีวศึกษาจำนวนร้อยละ ๙๐ ได้มีการติดตั้งอินเทอร์เน็ต ร้อยละ ๒๕ มีอินเทอร์เน็ตความเร็วตั้งแต่ระดับกลางจนถึงความเร็ว และได้ตั้งเป้าหมายว่า ในปี ๒๐๑๗ จะเพิ่มอัตราการติดอินเทอร์เน็ตเป็นร้อยละ ๙๕

ในปี ๒๐๑๖ โรงเรียนร้อยละ ๖๘ มีการสร้างเว็บไซต์ของโรงเรียน จะเพิ่มเป็นร้อยละ ๘๐ ในปี ๒๐๑๗

ในปี ๒๐๑๖ มีนักเรียน ๔๙๘,๑๑๗ คน ของนักเรียนในเกรด ๑๒ และ ๑๓ ของนักเรียนอาชีวศึกษาที่เข้าร่วมในการทดสอบระดับชาติผ่านเครื่องคอมพิวเตอร์ จะเพิ่มเป็น ๙๕๐,๐๐๐ คนในปี ๒๐๑๗

นอกจากนี้ อินโดนีเซียยังได้จัดทำระบบการเรียนรู้แบบออนไลน์ในระดับอุดมศึกษาเพื่อเพิ่มโอกาสการเข้าถึงการศึกษาที่มีคุณภาพ รวมทั้งเปิดโอกาสให้นักเรียนสามารถเข้าเรียนในวิชาเฉพาะของมหาวิทยาลัยอื่น ๆ โดยที่มหาวิทยาลัยที่เรียนอยู่เดิมให้การรับรองผลการศึกษา นอกจากนี้ ยังให้ความสำคัญในเรื่องการวิจัย การจัดตั้งเครือข่ายการวิจัย รวมทั้งการจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษาที่มีการเชื่อมโยงเครือข่าย ICT ด้วย

ผู้แทนสหรัฐอเมริกา ได้นำเสนอเกี่ยวกับแผนเทคโนโลยีด้านการศึกษาแห่งชาติ (The National Education Technology Plan) ซึ่งเป็นนโยบายของสหรัฐอเมริกาในปี ๒๐๑๖ โดยในแผนชาติฉบับนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อให้สามารถใช้เทคโนโลยีในการเปลี่ยนประสบการณ์ในการเรียนรู้ไปสู่การดำเนินการที่มีความเสมอภาค ความพร้อมในการใช้งาน และเน้นการร่วมมือกันของทุกภาคส่วนเพื่อให้การเรียนรู้สามารถเกิดขึ้นได้ในทุกที่ และทุกเวลา

นอกจากนี้ การนำเทคโนโลยีมาใช้งานไม่ใช่เพียงแค่นักเรียนสามารถใช้เทคโนโลยีได้เพียงอย่างเดียว แต่จำเป็นต้องให้นักเรียนรู้จักนำเทคโนโลยีมาประยุกต์ใช้ให้เกิดการเรียนรู้ในด้านอื่น ๆ ด้วย เช่น การเข้าถึงข้อมูลข่าวสาร การออกแบบสิ่งต่าง ๆ โดยใช้เทคโนโลยี การติดต่อกับผู้เชี่ยวชาญผ่านอินเทอร์เน็ต การเชื่อมต่อกับโลกภายนอก หรือการปฏิสัมพันธ์กับเพื่อน ๆ ในต่างประเทศ เป็นต้น เพราะฉะนั้น เมื่อเทคโนโลยีเป็นตัวแปรสำคัญต่อการศึกษาในปัจจุบัน ผู้นำด้านการศึกษาจำเป็นต้องร่วมมือกัน ในการแลกเปลี่ยนวิสัยทัศน์ และศึกษาเกี่ยวกับความต้องการของผู้เรียน และพัฒนาแผนการดำเนินงานให้ไปสู่การปฏิบัติอย่างเป็นรูปธรรม นอกจากนี้ การเปลี่ยนแปลงด้านเทคโนโลยีด้านการศึกษาจะเกิดขึ้นได้ ก็ต้องมีการเสริมสร้างความรู้ และทักษะเพื่อให้สามารถใช้ประโยชน์สูงสุดจากเทคโนโลยีได้

เรื่องที่สอง Promotion of STI in education and pedagogical practices

รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงศึกษาธิการรัสเซีย ได้นำเสนอแนวทางในการดำเนินการด้านการศึกษาของรัสเซีย แบ่งได้เป็น ๓ สาขา ดังนี้

๑) ความร่วมมือกับภาคอุตสาหกรรมอย่างใกล้ชิด โดยได้มีการจัดให้มีหลักสูตรการเรียนรู้โดยตั้งใจ หรือหลักสูตรการเรียนรู้ที่ได้รับการออกแบบมาล่วงหน้า (Intentional Programme) ซึ่งปัจจุบันมีนักศึกษาอยู่ในหลักสูตรนี้ ประมาณ ๒๐๐,๐๐๐ คน และการปรับปรุงมาตรฐานการศึกษาของรัฐกับมาตรฐานด้านวิชาชีพให้มีความสอดคล้องกัน รวมทั้งดำเนินโครงการต่าง ๆ โดยใช้การศึกษาเป็นฐาน

๒) การศึกษาอย่างลึกซึ้งของแก่นทางวิทยาศาสตร์ ซึ่งรัฐบาลจะจัดสรรงบประมาณให้แก่มหาวิทยาลัยที่เข้าร่วมเป็นเครือข่ายทั้งสิ้น ๕๑ พันล้าน รูเบิลรัสเซีย โดยการสร้างเครือข่ายกับมหาวิทยาลัย

ชั้นนำ โดยมีมหาวิทยาลัยของรัฐ จำนวน ๑๐ แห่ง มหาวิทยาลัยด้านการวิจัยแห่งชาติ จำนวน ๒๙ แห่ง มหาวิทยาลัยในภูมิภาค จำนวน ๑๑ แห่ง รวมทั้ง มหาวิทยาลัย Lomonosov Moscow State University (MSU) และ Saint-Petersburg State University (SPbGU) ซึ่งเป็นมหาวิทยาลัยระดับต้น ๆ ของรัสเซีย เข้าร่วมเป็นเครือข่ายด้วย ผลลัพธ์ที่ได้จากการให้มหาวิทยาลัยเข้ามามีส่วนร่วมในการดำเนินการ คือ ๑) ร้อยละ ๖๐ ของนักศึกษาสามารถชนะการแข่งขันโอลิมปิกของรัฐ ๒) รายได้ของมหาวิทยาลัยเพิ่มขึ้น ร้อยละ ๒.๒ ๓) เว็บไซต์ที่เผยแพร่ข้อมูลด้านวิทยาศาสตร์เพิ่มขึ้น ร้อยละ ๒.๒

นอกจากนี้ มหาวิทยาลัยในรัสเซียยังติดอันดับในระดับโลก ดังนี้

- QS World University Rankings – Top ๘๐๐ รัสเซียมีมหาวิทยาลัยติดอันดับ ๒๒ แห่ง
- The World University Ranking - Top ๙๐๐ รัสเซียมีมหาวิทยาลัยติดอันดับ ๒๔ แห่ง
- Academic Ranking of World Universities – Top ๕๐๐ รัสเซียมีมหาวิทยาลัยติดอันดับ ๓ แห่ง
- QS World University Rankings by Subject – Top ๕๐๐ รัสเซียมีมหาวิทยาลัยติดอันดับ ๑๗ แห่ง
- The World University Ranking by Subject – Top ๑๐๐ รัสเซียมีมหาวิทยาลัยติดอันดับ ๖ แห่ง
- Academic Ranking of World Universities by Subject – Top ๒๐๐ รัสเซียมีมหาวิทยาลัยติดอันดับ ๓ แห่ง

๓) การนำการศึกษาไปสู่การปฏิบัติ รัสเซียมีการดำเนินการเปิดเวทีสำหรับการศึกษาออนไลน์ โดยในปัจจุบันมีหลักสูตรที่เปิดออนไลน์ทั้งสิ้น ๑๐๐ หลักสูตร และมีนักศึกษาเข้ามาใช้งานประมาณ ๒๐๐,๐๐๐ คน และในจำนวนนักศึกษาดังกล่าว มีผู้จบหลักสูตรและได้ให้เกียรติบัตรไปแล้วทั้งสิ้น ๖,๐๐๐ ใบ

เรื่องที่สาม Promotion of Government – Industry – Academia Collaboration for R & D and Innovation

ผู้แทนสาธารณรัฐเปรูได้กล่าวถึงการจัดตั้งกลุ่มความร่วมมือในการเป็นหุ้นส่วนเชิงนโยบายด้านวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและนวัตกรรมของเอเปค หรือ PPSTI เมื่อปี ๒๐๑๒ ตามแถลงการณ์ระดับรัฐมนตรี และระดับผู้นำ เพื่อมุ่งสนับสนุนความร่วมมือด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และการจัดทำข้อเสนอเชิงนโยบายด้านนวัตกรรม วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีให้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ โดยผ่านความร่วมมือระหว่างรัฐบาล วิชาการ ภาคเอกชน และเวทีของเอเปค

นอกจากนี้ PPSTI ได้มีการกำหนดยุทธศาสตร์ ระหว่างปี ๒๐๑๖-๒๐๒๕ ที่ตั้งเป้าหมายไว้ว่า ภายในปี ๒๐๒๕ เอเปคจะสามารถบรรลุการเติบโตในเชิงเศรษฐกิจสร้างสรรค์ พร้อมทั้งกำหนดให้มีเวทีการประชุมหารือ การแลกเปลี่ยนความคิดเห็น การแบ่งปันความรู้ ข้อมูล ข่าวสาร ประสบการณ์ ในเขตเศรษฐกิจของเอเปค และจากการประชุมร่วมที่กรุงลิมา เมื่อเดือนสิงหาคม ๒๕๕๙ ได้ให้การส่งเสริมการเคลื่อนย้ายการวิจัยเชิงวิชาการ และนักเรียน รวมทั้งการเปิดโอกาสให้มีความร่วมมือในอนาคตเพิ่มมากขึ้น

การดำเนินงานของเปรูจะเน้นการทำงานแบบเครือข่ายความร่วมมือระหว่างสถาบันอุดมศึกษาและการฝึกอบรม การสร้างนวัตกรรม และความพร้อมในด้านเทคโนโลยี นอกจากนี้ ยังได้มีการจัดทำวาระการพัฒนาศึกษาของชาติ ปี ๒๐๑๔-๒๐๑๘ เพื่อให้สอดคล้องกับการพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี โดยให้ความสำคัญต่อการเปลี่ยนแปลงรูปแบบการผลิตที่เน้นเรื่องเศรษฐกิจฐานความรู้ การประกาศใช้แผนชาติว่าด้วยวิทยาศาสตร์เทคโนโลยี และนวัตกรรม ระหว่างปี ๒๐๐๖-๒๐๑๒ เพื่อเพิ่มศักยภาพการแข่งขันของประเทศ และการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ ด้วยการประสานงานและหารือกับบุคลากรของ The Peruvian National System of Innovation (SINACYT) รวมทั้งมีการกำหนดนโยบายแห่งชาติว่าด้วยการพัฒนาวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และนวัตกรรมในเชิงเทคโนโลยี ด้วยการพัฒนาทุนมนุษย์ที่มีคุณสมบัติการพัฒนาโครงการและเงินกองทุนเพื่อการพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

นอกจากนี้ เปรูยังได้มีการจัดทำโครงการระดับชาติด้านวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และนวัตกรรม ทางเทคโนโลยีโดยสถาบันแห่งชาติว่าด้วยวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและนวัตกรรม หรือ CONCYTEC ที่ได้รับมือในชุมชนวิทยาศาสตร์ ภาคธุรกิจและภาคเอกชน การดำเนินการทางยุทธศาสตร์เพื่อส่งเสริมและเสริมสร้างความเข้มแข็งในด้านการวิจัยด้านสิ่งแวดล้อม เทคโนโลยีชีวภาค ไอซีที ความหลากหลายทางชีวภาค เป็นต้น

นอกจากนี้ ยังได้ดำเนินโครงการพิเศษต่าง ๆ เช่น ประชากรด้านวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี นวัตกรรม และการถ่ายโอนเทคโนโลยี รวมทั้ง การจัดทำวาระเพื่อการสร้างนวัตกรรม การสร้างแรงจูงใจทางภาษี การจัดทำโครงการพัฒนาวิสาหกิจ การส่งเสริมมหาวิทยาลัยให้ดำเนินโครงการวิจัย รวมทั้งการส่งเสริมความร่วมมือกับมหาวิทยาลัยต่าง ๆ

เปรูยังได้ส่งเสริมวัฒนธรรมแห่งนวัตกรรมในภาคอุตสาหกรรม วิชาการ และรัฐบาล การพัฒนา การศึกษา และโครงสร้างนวัตกรรม รวมถึง การส่งเสริมการดำเนินงาน ในด้านการหลอมรวมระบบนวัตกรรม แห่งชาติ การให้บริการด้านวิทยาศาสตร์และข่าวสารทางเทคโนโลยี การสร้างผลิตภัณฑ์นวัตกรรม การพัฒนา ตลาดเพื่อการร่วมลงทุน การสนับสนุนกองทุนเพื่อการกู้ยืมให้แก่วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม การส่งเสริมกลุ่มอุตสาหกรรม การคาดการณ์ไกล

ช่วงที่ ๖ การอภิปรายในวาระที่ ๓: เรื่อง “Employability: Transition from Education to Work for Economic and Social Growth”

เรื่องที่หนึ่ง Promotion of collaboration between Government, universities, TVET institutions, private sector and education and training stakeholders to ensure the education is oriented to industry/business demands and regional labour market needs

Dr. Janil Puthuchery Minister of State (เทียบเท่ารัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงศึกษาธิการ) สิงคโปร์ ได้กล่าวถึงความสำคัญต่อการพัฒนาการศึกษาเพื่อให้ทันต่อโลกที่มีการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจและสังคม โดยให้ความสำคัญต่อการพัฒนาทักษะ เพื่อให้ประชาชนได้รับโอกาสการว่าจ้างงานที่ดี และมีรายได้ ที่สูงที่จะรองรับการเปลี่ยนแปลงทางสังคม

สิงคโปร์ให้ความสำคัญต่อการส่งเสริมความร่วมมือระหว่างภาคส่วนต่างๆ เพื่อให้การศึกษาสามารถตอบสนองต่อความต้องการของภาคอุตสาหกรรม โดยเฉพาะความต้องการกำลังแรงงาน สิงคโปร์ได้มีการเปลี่ยนแปลงระบบการศึกษาและการฝึกอบรม เพื่อตอบสนองการพัฒนาเศรษฐกิจ การพัฒนาการศึกษาของสิงคโปร์ได้ดำเนินมาแล้ว ๕๑ ปี และจะยังคงมีการพัฒนาต่อไป ประเทศมีการเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยีที่สำคัญอย่างรวดเร็ว การเตรียมคนจะต้องคำนึงถึงการพัฒนาทักษะที่จำเป็นสำหรับทั้งช่วงชีวิต นายจ้างต้องการนักเรียนที่มีความพร้อมในการทำงาน โดยที่สิงคโปร์มีความคล้ายคลึงประเทศอื่น ๆ คือการขาดแคลนแรงงานมีทักษะในปัจจุบัน

ดังนั้น สิงคโปร์จึงให้ความสำคัญต่อการลงทุนในการพัฒนามนุษย์ และมีความจำเป็นที่ประชาชนจะได้รับโอกาสและทรัพยากรเพื่อพัฒนาทักษะและเสริมสร้างศักยภาพอย่างเต็มกำลัง ดังนั้น สิงคโปร์ได้เริ่มต้นดำเนิน โครงการ Skills Future ในเดือนพฤศจิกายน ๒๕๕๗ เพื่อพัฒนาชาติในระยะยาว โครงการดังกล่าวเป็นการเชื่อมโยงระหว่างภาคอุตสาหกรรมและผู้จัดการศึกษาและฝึกอบรมเพื่อพัฒนาระบบที่มีคุณภาพสำหรับการเรียนรู้ตลอดชีวิต นอกจากนี้ ยังมีความร่วมมือกับหุ้นส่วนความร่วมมือที่สำคัญ เช่น ผู้ว่าจ้าง อุตสาหกรรม การศึกษา ผู้จัดฝึกอบรม สหพันธ์ต่างๆ และรัฐบาล ความสำเร็จของสิงคโปร์ภายใต้โครงการ Skills Future คือการดำเนินความร่วมมือระหว่างผู้ว่าจ้าง ภาคอุตสาหกรรมและสถาบัน

การจัดการศึกษาที่เปิดโอกาสให้นักเรียนได้สัมผัสสภาพแวดล้อมการทำงานที่ปฏิบัติจริง โดยสถาบันโพลีเทคนิค และสถาบันการอาชีวศึกษาของสิงคโปร์จะเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ฝึกปฏิบัติงานเพื่อสร้างทักษะที่ตอบสนองความต้องการของบริษัทต่างๆ

นอกจากนี้ ยังได้มีการจัดทำโครงการ Skills Future Earn and Learn Programme ซึ่งเป็นโครงการศึกษาและทำงานควบคู่กัน โดยเปิดโอกาสให้นักเรียนที่สำเร็จการศึกษาโพลีเทคนิคและการศึกษาด้านเทคนิค ได้พัฒนาทักษะที่เพิ่มมากขึ้นในโรงงานอุตสาหกรรมภายในสาขาการศึกษาที่ได้เรียน รูปแบบดังกล่าวคล้ายคลึงกับการฝึกปฏิบัติงานในหลายประเทศ ในปี ๒๐๑๕ ได้มีการจัดทำโครงการ Earn and Learn จำนวน ๑๕ โครงการ ใน ๑๒ สาขา โดยนักศึกษาครึ่งหนึ่งได้ฝึกปฏิบัติงานในสถานประกอบการขนาดเล็กและขนาดกลาง ขณะนี้ ได้มีการเพิ่มเติมอีก ๒๔ โครงการ ที่ครอบคลุมสาขาใหม่มากขึ้นอีก ๑๐ สาขา ตัวอย่างนักศึกษาที่ฝึกปฏิบัติงานเป็นเวลา ๑๒ เดือนกับบริษัทชั้นนำ เช่น บริษัท Rolls-Royce และ ST Aerospace

ปัจจุบันสิงคโปร์ได้มีการเชื่อมโยงสถาบันการศึกษาโพลีเทคนิค และสถาบันอาชีวศึกษากับกลุ่มอุตสาหกรรมเกือบ ๓๐ แห่ง นับตั้งแต่ด้าน ICT จนถึงด้านสาธารณสุข และภัตตาคาร

การพัฒนาการศึกษาของสิงคโปร์ไม่เพียงแต่มีเพียงสถาบันโพลีเทคนิค และสถาบันอาชีวศึกษาเท่านั้น แต่ได้มีการฝึกอบรมในมหาวิทยาลัย โดยมีการจัดทำหลักสูตรร่วมกับสถาบันการศึกษาและบริษัทต่าง ๆ เพื่อพัฒนาประโยชน์ร่วมกันระยะยาว นอกจากนี้ ในปี ๒๐๑๗ จะได้มีการดำเนินการในมหาวิทยาลัยแห่งใหม่ของสิงคโปร์ คือ Institute of Technology and Singapore Institute of Management (SIM) University

ปัจจุบันมหาวิทยาลัยในสิงคโปร์ได้จัดตั้งศูนย์การเรียนรู้ตลอดชีวิตสำหรับผู้ใหญ่ โดยมหาวิทยาลัยแห่งชาติของสิงคโปร์เป็นมหาวิทยาลัยหนึ่งในห้าแห่งที่ได้จัดตั้งโรงเรียนเพื่อการศึกษาต่อเนื่องและการศึกษาตลอดชีวิตขึ้นเมื่อเดือนมิถุนายน ปี ๒๕๕๙

กล่าวโดยสรุป การศึกษาเพื่อการว่าจ้างงานของสิงคโปร์ประกอบด้วย ๑) การพัฒนาทักษะ ๒) การพัฒนาความเป็นหุ้นส่วนกับภาคอุตสาหกรรม และ ๓) การลงทุนในทรัพยากร โครงสร้าง และเครื่องมือที่พร้อมจะสนับสนุนการศึกษาตลอดชีวิตสำหรับประชาชน

พลเอก ดาว์พงษ์ รัตนสุวรรณ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ ได้กล่าวถึงการพัฒนาศักยภาพของมนุษย์ถือเป็นนโยบายหลักประการหนึ่งของประเทศไทยเพื่อมุ่งที่จะลดความเหลื่อมล้ำทางสังคม ส่งเสริมความเข้มแข็งทางเศรษฐกิจและสร้างความรุ่งเรืองของประเทศ ภายใต้นโยบาย QEOS คือ Quality, Equity, Opportunity และ Sustainability เพื่อให้ทุกคนได้รับโอกาสทางการศึกษาที่มีคุณภาพ โดยประเทศไทยมีการลงทุนการศึกษามากกว่าร้อยละ ๒๐ เพื่อพัฒนาผู้เรียนให้มีทักษะที่จำเป็นสำหรับการมีงานทำ

ประการแรก คือการจัดการศึกษาที่มีคุณภาพสำหรับทุกคน ภายใต้แนวคิด “ลดเวลาเรียนเพิ่มเวลารู้” เพื่อพัฒนาผู้เรียนตามแนวคิด ๔ H ในด้านสติปัญญา (head) ด้านทัศนคติ (heart) ด้านเรียนรู้และปฏิบัติจริง (hands) และด้านสุขภาพ (health) เพื่อให้เด็กได้เรียนรู้ความถนัดของตัวเองได้แต่เนิ่น ๆ นอกจากนี้ ได้ให้การดูแลเด็กที่มีความต้องการพิเศษทั่วประเทศ ทั้งยังมีบทบาทสำคัญในการจัดทำแผนปฏิบัติการของปฏิญญาอาเซียนว่าด้วยการเสริมสร้างความเข้มแข็งด้านการศึกษาสำหรับเด็กและเยาวชนนอกระบบการศึกษาโดยให้การดูแลเด็กพิเศษกว่า ๔๑๐,๐๐๐ คน เป็นเด็กพิเศษ ๓๗๐,๐๐๐ คน ที่เรียนในห้องเรียนร่วม และ ๔๐,๐๐๐ คน ที่เรียนในโรงเรียนพิเศษ ๔๘ แห่ง และศูนย์การศึกษาพิเศษ ๗๗ แห่งทั่วประเทศ โดยรัฐบาลสนับสนุนงบประมาณให้กับโรงเรียนรวมถึงการพัฒนาครูที่มีความรู้เฉพาะทาง เพื่อสอนเด็กพิเศษเหล่านี้ให้มีคุณภาพ

ประเทศไทยได้จัดการศึกษาทางไกลผ่านโปรแกรมการศึกษาทางดาวเทียมให้แก่โรงเรียน ๑๕,๐๐๐ แห่ง ในพื้นที่ห่างไกล พร้อมงบประมาณอีก ๑๕,๐๐๐ ล้านบาท เพื่อพัฒนาระบบอินเทอร์เน็ตความเร็วสูงในโรงเรียนกว่า ๓๐,๐๐๐ โรงเรียนให้มีประสิทธิภาพสูงขึ้นให้แล้วเสร็จภายในปีหน้า รวมทั้งให้การฝึกอบรมครูให้ก้าวทันเทคโนโลยีดังกล่าว

ประการที่สอง ประเทศไทยจะขยายสเต็มศึกษาไปสู่โรงเรียนทุกแห่ง ภายในระยะเวลา ๕ ปี ซึ่งครอบคลุมทั้งวิชาสายสามัญและอาชีวศึกษา

ประการที่สาม คือ การจัดตั้งคณะกรรมการร่วมภาครัฐและเอกชนเพื่อเตรียมความพร้อมให้แก่แรงงานใน ๓๓ กลุ่มอาชีพ โดยร่วมกันวิเคราะห์ความต้องการกำลังคน การพัฒนาครู หลักสูตรและสื่อการเรียนการสอน การจัดทดสอบมาตรฐานวิชาชีพ การฝึกปฏิบัติงาน และการรับเข้าทำงานโดยได้รับค่าจ้าง นอกจากนี้ ภายใต้โครงการสานพลังประชารัฐ ได้มีการจัดตั้งคณะทำงานยกระดับคุณภาพวิชาชีพ เพื่อผลิตแรงงานให้ตอบสนองความต้องการของภาคเอกชนทั้งในด้านคุณภาพ และปริมาณ โดยได้ร่วมมือกับบริษัทเอกชนชั้นนำ ดำเนินการในเรื่องการปรับภาพลักษณ์การเรียนสายอาชีวศึกษา การจัดตั้งสถานศึกษาที่เป็นเลิศด้านอาชีพ การจัดทำฐานข้อมูลความต้องการกำลังคนและการผลิต และการจัดทำมาตรฐานกลางด้านการอาชีวศึกษาเพื่อการว่าจ้างงาน

ประการที่สี่ ได้แก่การจัดตั้งกรอบคุณวุฒิแห่งชาติ และการดำเนินการตามกรอบอ้างอิงคุณวุฒิของอาเซียน โดยมีการปรับแก้ไขกฎหมายที่เกี่ยวข้อง

ประการที่ห้า ได้แก่ การจัดระบบการศึกษาให้มีความยืดหยุ่นให้นักเรียนสามารถเรียนข้ามสายในการศึกษาสามัญ และอาชีวศึกษา โดยเมื่อสำเร็จการศึกษาจะได้รับใบประกาศนียบัตรทั้งสายสามัญ และวิชาชีพ

ประการที่หก ได้แก่ โครงการทวิวุฒิ เพื่อพัฒนาผู้เรียนในสายอาชีวศึกษาให้สามารถที่จะเรียนในประเทศไทยหรือต่างประเทศ ภายใต้โครงการแลกเปลี่ยนครู หรือนักเรียน เมื่อสำเร็จการศึกษาจะได้รับคุณวุฒิจากสถาบันอาชีวศึกษาทั้งในประเทศไทยและต่างประเทศ ซึ่งไทยได้ดำเนินการร่วมมือแล้วกับสมาชิกเขตเศรษฐกิจเอเปคบางแห่ง

ประการที่เจ็ด คือการปรับทิศทางการพัฒนาอุดมศึกษาไทย โดยให้มีการปรับประเภทของมหาวิทยาลัยเป็น มหาวิทยาลัยด้านการวิจัย มหาวิทยาลัยชำนาญพิเศษ และมหาวิทยาลัยชุมชน ปัจจุบันได้มีการลงทุนในด้านการวิจัยและนวัตกรรมจากร้อยละ ๐.๖ เป็น ๑.๐ ของ GDP

ประการที่แปด คือการพัฒนาหลักสูตรเฉพาะในเขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษสำหรับการเรียนทั้งในระบบและนอกระบบโรงเรียน เพื่อการพัฒนาทักษะด้านภาษา และความรู้พื้นฐานทางเศรษฐศาสตร์ มีการตั้งคณะกรรมการที่ปรึกษาและคณะกรรมการปฏิบัติการด้านการศึกษาในเขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษ และ การจัดตั้งศูนย์ประสานงานระดับกระทรวงเพื่อประสานงานกับคณะกรรมการจังหวัดด้านการศึกษาด้วย

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการยังได้ย้ำพันธกิจการศึกษาที่พร้อมจะพัฒนาไปข้างหน้าภายใต้บริบทของตนเอง ไม่ว่าจะเป็นการปรับปรุงกฎหมาย การกำหนดนโยบายเพื่อการผลิตผู้เรียนให้มีศักยภาพเต็มที่เพื่อรองรับการเปลี่ยนแปลงในศตวรรษนี้ โดยประเทศไทยพร้อมจะมีบทบาทในเชิงสร้างสรรค์ในการเสริมสร้างความมั่นคง มั่งคั่งและยั่งยืนในภูมิภาคเอเชีย-แปซิฟิก โดยไม่ทอดทิ้งฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดให้อยู่เบื้องหลัง และยินดีที่จะทำงานร่วมกับเขตเศรษฐกิจอื่น ๆ ในการพัฒนาศักยภาพของประชาชนและเสริมสร้างขีดความสามารถในการแข่งขันของเขตเศรษฐกิจในระดับภูมิภาค และระดับโลกต่อไป

Mr. Lee, Joonsik รองนายกรัฐมนตรีและรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ สาธารณรัฐเกาหลี ได้กล่าวถึงความสำคัญของการศึกษา โดยได้ยกคำกล่าวของอดีตประธานาธิบดีแอฟริกาใต้ นาย Nelson Mandela “Education is the most powerful weapon which you can use to change the world” ซึ่งสาธารณรัฐเกาหลีนับเป็นหนึ่งในตัวอย่างของการนำการศึกษามาเป็นกลไกการเปลี่ยนแปลงประเทศ อย่างไรก็ตาม ปัจจุบัน เกาหลีเผชิญกับความท้าทายในเรื่องของอัตราการเกิดที่ต่ำ ประชากรผู้สูงอายุสูงขึ้น อัตราการเติบโตทางเศรษฐกิจต่ำ และมีอัตราการว่างงานสูงขึ้น จึงจำเป็นที่จะต้องพัฒนาอาชีพ และการจ้างงานให้มีมากขึ้นเพื่ออนาคตของคนรุ่นหลัง ซึ่งเกาหลีมีแนวทางในการดำเนินการ ดังนี้

๑. เพื่อตอบสนองต่อความท้าทายจากอัตราการเกิดที่ต่ำ ซึ่งจะส่งผลให้จำนวนนักเรียนลดลง และอัตราการเข้าเรียนในระดับมหาวิทยาลัยก็จะลดลงด้วย ภายในปี ๒๐๒๒ การเข้าเรียนมหาวิทยาลัยจะลดลงร้อยละ ๓๐ หรือจำนวนนักเรียนลดลงประมาณ ๑๖๐,๐๐๐ คน เพื่อเป็นการแก้ไขปัญหาดังกล่าว จะมีการปรับปรุงศักยภาพการแข่งขันทั้งในเชิงปริมาณและคุณภาพการศึกษาให้สูงขึ้น

๒. เพื่อส่งเสริมความร่วมมือระหว่างมหาวิทยาลัยกับภาคอุตสาหกรรม กระทรวงศึกษาธิการเกาหลีได้สนับสนุนความร่วมมือระหว่างผู้นำในภาคอุตสาหกรรม-มหาวิทยาลัย ตั้งแต่ปี ๒๐๑๒ และในปี ๒๐๑๖ มีการดำเนินการในด้านการพัฒนาทุนมนุษย์ ตามความต้องการทางเศรษฐกิจและสังคม การจัดโปรแกรมการศึกษาตามความต้องการของภาคอุตสาหกรรม การจัดโครงการทวิศึกษา รวมถึงการจัดตั้งวิทยาลัยการเรียนรู้ตลอดชีวิต และ Korean Massive Open Online Courses เพื่อสนับสนุนการจ้างงาน

๓. เพื่อเป็นการส่งเสริมการศึกษาภาคสนามแบบบูรณาการ และการเพิ่มจำนวนนักเรียนในสถาบันอาชีวศึกษา และในโรงเรียนอุตสาหกรรม รวมถึงการขยายโอกาสการฝึกปฏิบัติงานทั่วโลกด้วย

ทั้งนี้ ผู้แทนสาธารณรัฐเกาหลีได้กล่าวถึงความร่วมมืออย่างใกล้ชิดระหว่างเขตเศรษฐกิจ ที่จะมีส่วนช่วยเพิ่มอัตราการจ้างงานสำหรับคนรุ่นใหม่

เรื่องที่สอง Development of ๒๑st century competencies for work and entrepreneurship: Soft skills & technical skills, Global competencies, Entrepreneurship skills”

ผู้แทนจีนไทเป ได้กล่าวถึงสิ่งท้าทายที่ต้องเผชิญในศตวรรษที่ ๒๑ จากปัญหาเยาวชนไม่มีงานทำ โดยได้นำเสนอสถิติของเยาวชนที่ไม่มีงานทำซึ่งยังมีจำนวนสูงกว่าปี ๒๐๐๗ เป็นต้นมา จีนไทเปจึงกำหนดนโยบายเร่งด่วนในการช่วยเหลือเยาวชนเหล่านี้ให้สามารถมีงานทำ โดยได้มีการจัดทำโครงการพัฒนาเยาวชนให้เป็นผู้ประกอบการ โดยได้เริ่มดำเนินโครงการ Young Entrepreneurs of the Future Programme และโครงการ U-start Programme ที่เป็นความร่วมมือระหว่างภาคเอกชน มหาวิทยาลัย และรัฐบาล โดยให้เยาวชนได้รับการฝึกอบรม การฝึกปฏิบัติ การเข้าร่วมแข่งขัน และการพัฒนาเป็นผู้ประกอบการรายใหม่

โครงการผู้ประกอบการรุ่นเยาว์แห่งอนาคต (The Young Entrepreneurship of the Future : YEF) เป็นโครงการสร้างผู้ประกอบการให้สามารถเผชิญต่อความเสี่ยงต่าง ๆ สามารถแก้ไขปัญหาในการช่วยเหลือสังคม ใช้เวลาดำเนินการ ๑๐ เดือน เริ่มต้นจากการคัดเลือกเยาวชน ๑๗ คน จากเยาวชนกว่า ๒๐๐ คน จากมหาวิทยาลัยชั้นนำของประเทศ โดยเปิดโอกาสให้ศึกษาดูงานด้านการประกอบการในต่างประเทศ ในปีนี้ มีสถาบันต่าง ๆ ทั่วประเทศเข้าร่วมโครงการ รวมทั้ง มหาวิทยาลัยแห่งชาติไต้หวัน มหาวิทยาลัยแห่งชาติเจียวตง (Chiao Tung) มหาวิทยาลัยแห่งชาติด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และมหาวิทยาลัยอีกสามแห่ง ซึ่งมีมหาวิทยาลัย ๒ ใน ๓ แห่งนี้ ยอมรับ การถ่ายโอนหน่วยกิตของผู้เข้าร่วมโครงการ YEF

ในช่วง ๑๔ ปีที่ผ่านมา โครงการดังกล่าว ได้นำนักศึกษาไปเยี่ยมชมมหาวิทยาลัยชั้นนำในต่างประเทศ รวมถึงโครงการพัฒนาผู้ประกอบการในมหาวิทยาลัยบอสตัน MIT เบอร์กลีย์

แคมบริดจ์ และสถานประกอบการต่าง ๆ เช่น สำนักงานใหญ่กูเกิ้ล และ Tech City ในกรุงลอนดอน เพื่อให้มี
โอกาสได้รับความรู้จากการปฏิบัติการในบริษัทแห่งนั้น และมีโอกาสได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับผู้ดำเนินงาน

กระบวนการดำเนินงานของโครงการผู้ประกอบการรุ่นเยาว์แห่งอนาคต ประกอบด้วย

๑. การสร้างการทำงานเป็นทีม โดยให้มีการสมัครเข้าร่วมโครงการออนไลน์ ใช้ชีวิตร่วมกันในค่าย
เพื่อให้รู้จักการทำงานเป็นทีม
๒. การจัดทำแผนธุรกิจ พร้อมทั้งให้มีการประเมินแผนดังกล่าว
๓. การจัดประชุมเชิงปฏิบัติการ โดยให้มีการสร้างทีมงาน การจัดทำกรณีศึกษา การวิจัย การประชุม
เชิงปฏิบัติการด้านการประกอบการ และการประเมินผลด้วยวาจา
๔. การอบรมอย่างเข้มข้น (Intensive Training) ด้วยการจัดให้มีการศึกษาดูงาน
ในต่างประเทศ และการนำเสนอรายงานสรุป

โครงการ U-Start Programme

U-Start Programme มีวัตถุประสงค์เพื่อการส่งเสริมให้เกิดความร่วมมือระหว่างสถาบันการศึกษา
และภาคอุตสาหกรรม และนำไปสู่การจัดโครงการพัฒนาผู้ประกอบการในมหาวิทยาลัย โดยให้เงินสนับสนุน
ในการดำเนินการดังกล่าว

แนวคิดของโครงการ U-Start คือการสนับสนุนให้เกิดการบ่มเพาะวิสาหกิจในมหาวิทยาลัย ด้วยการ
จัดการฝึกอบรมอย่างเข้มข้น และการให้คำแนะนำ และการสอนเกี่ยวกับการดำเนินธุรกิจ ส่งเสริมให้มีการ
สร้างทีมงานการบ่มเพาะวิสาหกิจ โดยให้มีพี่เลี้ยงให้คำแนะนำด้านธุรกิจ การจัด การฝึกอบรมภายใต้
คำแนะนำของผู้ประกอบการ แต่ละทีมงานจะมีสมาชิกอย่างน้อย ๒ ใน ๓ คนที่สำเร็จการศึกษาจากวิทยาลัย
ในช่วง ๕ ปีที่ผ่านมา

การดำเนินการระยะที่ ๑ ได้รับเงินสนับสนุน ๔,๗๗๐ เหรียญสหรัฐจากผู้ประกอบการ
แต่ละแห่ง โดยแต่ละทีมงานได้รับเงินสนับสนุน ๑๑,๓๖๕ เหรียญสหรัฐ และจะต้องบ่มเพาะวิสาหกิจ ๖ เดือน

การดำเนินการระยะที่ ๒ ทีมงานแต่ละทีมจะได้รับเงินสนับสนุน ๓๑,๘๒๐ เหรียญสหรัฐ และจะต้อง
บ่มเพาะวิสาหกิจ ๑ ปี

ทั้งนี้ จะมีการได้รับเงินสนับสนุนจากภายนอก การสนับสนุนจากเครือข่ายผู้ประกอบการทั่วประเทศ
ได้รับเงินสนับสนุนจาก Youth Business Start-Up Loans จาก Micro/Woman Start-up Loans และจาก
กองทุนเพื่อการวิจัยและพัฒนา

ตั้งแต่ปี ๒๐๐๙ มีผู้สมัครจำนวน ๑,๗๔๒ ราย มีทีมงานที่ได้รับเงินสนับสนุน ๗๒๙ ทีม มีทีมงานเข้า
ร่วมแข่งขันจำนวน ๓๒๐ ทีม โดยในจำนวนนี้มีทีมงาน ๘๓ ทีมเข้าร่วมโครงการในระยะที่สอง และได้รับเงิน
สนับสนุนต่อยอดในระยะที่สอง

โครงการบ่มเพาะวิสาหกิจได้ทำให้ ๓๗๖ ทีมได้เริ่มต้นดำเนินธุรกิจและมีปริมาณร้อยละ ๖๐ ของธุรกิจ
เหล่านี้ยังคงดำเนินการเรื่องดังกล่าวต่อไป

โครงการดังกล่าวได้รับเงินกองทุนจากกองทุน Youth Business Start-up Loans และเงินกองทุน
Micro/woman Start-up Loans จากโครงการวิจัยนวัตกรรมธุรกิจขนาดเล็ก (The Small Business
Innovation Research Program) และ International Venture Capital

รูปแบบดังกล่าวได้ช่วยส่งเสริมความร่วมมือระหว่างสถาบันวิชาการและภาคอุตสาหกรรม โดยปัจจุบัน
มีมหาวิทยาลัยร้อยละ ๗๕ ของจีนไทเป เข้าร่วมโครงการ

โครงการนี้ ได้รับความสนใจจากบริษัททั้งในประเทศและต่างประเทศ ส่งผลให้มียอดสั่งซื้อจากทั้งใน
และต่างประเทศกว่า ๑๐ ล้านเหรียญสหรัฐ มีการลงทุนกว่า ๑๐ ล้านเหรียญสหรัฐ และมีการหลอมรวมธุรกิจ
มากกว่า ๑๐๐ เหรียญสหรัฐ

เรื่องที่สาม Facilitating the transition from education to work: Work-based learning, Career guidance & career ready programs, Tailored training programs

ผู้แทนจีนฮ่องกงได้กล่าวถึงข้อมูลการศึกษาของประเทศ ซึ่งมีโรงเรียนอนุบาล จำนวน ๑,๐๐๐ แห่ง โรงเรียนในระดับประถมศึกษา จำนวน ๕๗๐ แห่ง โรงเรียนในระดับมัธยมศึกษา ๕๑๐ แห่ง และโรงเรียนพิเศษ ๖๐ แห่ง นอกจากนี้ ยังมีโรงเรียนนานาชาติ จำนวน ๕๐ แห่ง (มีนักเรียน จำนวน ๓๗,๐๐๐ คน) มีสถาบันการศึกษา จำนวน ๒๐ แห่ง และมหาวิทยาลัย จำนวน ๑๐ แห่ง (๘ แห่งเป็นมหาวิทยาลัยที่ได้รับงบประมาณสนับสนุนจากรัฐบาล) ฮ่องกงมีนักเรียน จำนวน ๑.๒ ล้านคน ทั้งนี้ เยาวชนของฮ่องกง ร้อยละ ๔๖ สามารถเข้าถึงการศึกษาระดับปริญญาได้ และร้อยละ ๗๐ สามารถเข้าถึงการศึกษาระดับประกาศนียบัตร

ฮ่องกงให้ความสำคัญกับความเสมอภาคทางการศึกษา จะไม่มีการปฏิเสธการเข้าถึงการศึกษานักเรียนเนื่องจากปัญหาด้านการเงินของนักเรียน และในช่วงปี ๒๐๑๔ - ๒๐๑๕ ฮ่องกงสนับสนุนงบประมาณกว่า ๗๗๐ ล้านดอลลาร์สหรัฐในการให้ทุนการศึกษาแก่นักเรียน/นักศึกษาที่ขาดโอกาสในการเรียนในทุกระดับ

นอกจากนี้ ฮ่องกง ยังมีความท้าทายในเรื่องการพยายามแก้ปัญหาเกี่ยวกับเรื่องการทำให้อัตราการว่างงานที่ต่ำกว่าจำนวนประชากรนักเรียนที่ไม่คงที่ โดยจำนวนของนักเรียนในระดับมัธยมลดลง ร้อยละ ๒๘ และจำนวนของครูในระดับมัธยมลดลง ร้อยละ ๑๑ ในส่วนของนักเรียนในระดับประถมศึกษาเพิ่มขึ้น ร้อยละ ๓ และจำนวนของครูในระดับประถมศึกษาเพิ่มขึ้น ร้อยละ ๙

อาชีพและมาตรการต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง

- การใช้ประโยชน์จากการเรียนรู้และประสบการณ์จากการเรียนรู้ โดยการให้นักเรียน/นักศึกษาสามารถที่จะนำความรู้ที่ได้รับไปฝึกงานในสถานที่จริง เช่นนักศึกษาที่เรียนด้านการบริการและการจัดการสามารถไปฝึกงานที่โรงแรมในมาเก๊า หรือนักศึกษาที่เรียนด้านแพทย์จีนโบราณ สามารถไปฝึกงานในประเทศจีน เป็นต้น ผลลัพธ์ที่นักศึกษาได้รับ นักศึกษา ร้อยละ ๘๐ พบว่าการที่สามารถนำประสบการณ์ในการเรียนไปใช้เป็นการกระตุ้นการเรียนรู้ และช่วยให้นักศึกษาค้นพบอาชีพและความคาดหวังที่ตนต้องการได้

- โครงการเครือข่ายธุรกิจ-สถานศึกษา เป็นการเปิดโอกาสในการเรียนรู้ให้แก่ นักศึกษาให้สามารถฝึกปฏิบัติได้จริงในสถานประกอบการ โดยในระหว่างปี ๒๐๑๓ - ๒๐๑๓ มีเครือข่ายธุรกิจเข้าร่วม ๘๐ แห่ง มีกิจกรรม ๕๐๐ กิจกรรม และมีนักศึกษาเข้าร่วมจำนวน ๒๒๗,๐๐๐ คน และในระหว่างปี ๒๐๑๖ - ๒๐๑๗ มีเครือข่ายธุรกิจเข้าร่วม ๑๕๐ แห่ง มีกิจกรรม ๙๘๐ กิจกรรม และมีนักศึกษาเข้าร่วมจำนวน ๒๗๘,๐๐๐ คน

- อาชีพและการวางแผนชีวิต จะเริ่มดำเนินการตั้งแต่นักเรียนในระดับมัธยมต้น เพื่อพัฒนาศักยภาพให้นักเรียนมีความเข้มแข็งยิ่งขึ้น โดยให้นักเรียนได้เรียนรู้และเข้าใจตนเอง พร้อมรับการพัฒนา และให้ได้รับรู้เกี่ยวกับอาชีพต่าง ๆ และสามารถวางแผนและจัดการอาชีพได้ผ่านทางศูนย์บริการและแนะนำอาชีพ

สรุปการประชุมหารือระหว่างรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการไทย - เลขาธิการด้านการศึกษาฮ่องกง

เมื่อวันที่ ๖ ตุลาคม ๒๕๕๙ เวลา ๑๑.๔๕ น. ณ ห้องประชุม ๓ ศูนย์การประชุมลิมา กรุงลิมา สาธารณรัฐเปรู โดยมี นาย Eddie NG เลขาธิการด้านการศึกษาฮ่องกง (Secretary for Education) ได้เข้าร่วมหารือกับรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการของไทย (พลเอก ดาวพงษ์ รัตนสุวรรณ) โดยสรุปประเด็นหารือ ดังนี้

๑. การทำความตกลงความร่วมมือด้านการศึกษาระหว่างไทย - ฮองกง รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการได้แจ้งให้ทราบซึ่งขณะนี้ฝ่ายไทยกำลังอยู่ระหว่างการจัดส่งไปให้กระทรวงการต่างประเทศพิจารณา และคาดว่าจะสามารถลงนามได้ในเร็วนี้ ทั้งนี้ นาย Eddie NG ได้แจ้งให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการทราบว่ามีการกำหนดการเดินทางมาประเทศไทยในช่วงเดือนพฤศจิกายนนี้ ซึ่ง รมว.ศธ. รับปากว่าจะพยายามผลักดันให้เกิดการลงนามระหว่างกันได้ในช่วงที่ นาย Eddie NG เดินทางมาเยือนไทย

๒. การให้ทุนการศึกษา นาย Eddie NG แจ้งความประสงค์จะให้การสนับสนุนทุนการศึกษาแก่นักศึกษาของไทย ประมาณ ๑๐ - ๑๕ ทุน โดยระยะเวลาการให้ทุน จำนวน ๔ ปี ซึ่งนักศึกษาแต่ละคน จะได้รับเงิน ๑๒๐,๐๐๐ เหรียญฮองกง และได้รับการสนับสนุนค่าที่พักให้แก่ นักศึกษาด้วย วัตถุประสงค์ของทุนดังกล่าว เพื่อให้ให้นักศึกษาได้แลกเปลี่ยนเรียนรู้ทางด้านวัฒนธรรมระหว่างกัน ทั้งนี้ นาย Eddie NG ได้กล่าวเพิ่มเติมว่าได้ดำเนินการโครงการสนับสนุนด้านทุนการศึกษาให้กับประเทศอินโดนีเซียไปบ้างแล้ว และพิจารณาเห็นว่าประเทศไทยเป็นหนึ่งในประเทศที่มีความร่วมมืออย่างดีกับจีน จึงประสงค์จะมอบทุนให้กับนักศึกษาของไทย

๓. โครงการ Sister School นาย Eddie NG แจ้งให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการทราบว่า ฮองกงมีการดำเนินโครงการ Sister School ร่วมกับจีน ในการจับคู่โรงเรียนระหว่างกันกว่า ๔๐๐ แห่ง โดยในจำนวนดังกล่าวจะมีอยู่ประมาณร้อยละ ๑๐ ที่มีการจับคู่กับสถานศึกษาในต่างประเทศ วัตถุประสงค์ของการดำเนินโครงการนี้ เพื่อให้สถานศึกษามีการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ระหว่างกัน โดยนำจุดแข็งของแต่ละสถานศึกษามาแลกเปลี่ยนข้อมูลกัน ในการนี้ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ พิจารณาเห็นว่า เป็นโครงการที่ดี และได้มอบหมายให้สำนักความสัมพันธ์ต่างประเทศ สป. ประสานกับสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานเพื่อหาข้อมูลเพิ่มเติม และแสวงหาสถานศึกษาที่มีความพร้อม/สมัครใจที่จะร่วมโครงการกับทางฮองกงต่อไป ทั้งนี้ ผู้ช่วยปลัดกระทรวงศึกษาธิการ ได้แจ้งเพิ่มเติมว่าประเทศไทยมีการดำเนินโครงการดังกล่าวร่วมกับสิงคโปร์ภายใต้โครงการ Partner School โดยในปัจจุบันมีสถานศึกษาเข้าร่วมโครงการประเทศละ ๑๕ แห่ง ซึ่งสถานศึกษาจะมีการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ระหว่างกัน รวมทั้งการมีจัดค่ายเยาวชนระหว่างกันด้วย

ผลลัพธ์/แนวคิดที่ได้จากการเดินทางไปเข้าร่วมประชุมรัฐมนตรีด้านการศึกษาของเอเปค ครั้งที่ ๖

การประชุมฯ นับเป็นเวทีแห่งการแลกเปลี่ยนวิสัยทัศน์ด้านการศึกษาระดับภูมิภาค และแนวปฏิบัติที่ดี ด้านการศึกษาของเอเปค โดยการนำเสนอรายงานของประเทศไทย ได้รับความชื่นชมจากเขตเศรษฐกิจเอเปค เนื่องจากรูปแบบการศึกษาไทยเป็นไปอย่างครบวงจร ทั้งการศึกษาในระบบ และนอกระบบ การศึกษาสายสามัญและอาชีวศึกษา นอกจากนี้ แนวทางการจัดการศึกษา รวมถึงแนวทางปฏิบัติที่ดีของเขตเศรษฐกิจเอเปค หลายเรื่องเป็นสิ่งที่ประเทศไทยดำเนินการอยู่แล้ว และยังมีโครงการหลายเรื่องที่ยังคงต้องศึกษาหาข้อมูลเพิ่มเติม และประเทศสามารถนำแนวคิดมาปรับใช้ให้เข้ากับบริบทของไทย ดังนี้

๑. การพัฒนาการศึกษาของชาติ เพื่อสร้างผู้เรียนให้มีทักษะทั้งในด้านเทคนิค และด้านสังคม (soft skills) เพื่อพร้อมก้าวสู่อาชีพ หรือเป็นผู้ประกอบการ (entrepreneurship) เช่น จีนไทเป สิงคโปร์ ฮองกง เป็นต้น

๒. ควรมีการพัฒนาวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และนวัตกรรม เพื่อนำมาใช้ในการพัฒนาคุณภาพ การเรียน การสอน และให้มีการพัฒนาครูเพื่อก้าวทันเทคโนโลยีดังกล่าว เช่น สหรัฐอเมริกา รัสเซีย อินโดนีเซีย เป็นต้น

๓. ควรให้ความสำคัญในเรื่องคุณภาพ และมาตรฐานการศึกษา เพื่อรองรับการเคลื่อนย้าย นักเรียน นักศึกษาในเอเปค เช่น บูร์โน ดารุสซาลาม เวียดนาม แคนาดา เป็นต้น

๔. ควรส่งเสริมการมีส่วนร่วมกับผู้ประกอบการเพื่อเข้ามามีบทบาทในการพัฒนาศักยภาพของผู้เรียน เพื่อให้สามารถรองรับความต้องการของตลาดได้ เช่น จีนไทเป สิงคโปร์ รัสเซีย เกาหลี เป็นต้น
